

GREETJE VAN DEN BERG

Nacht zonder sterren

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Deze hele morgen had ze gewacht. Gewacht op telefoon en gehoopt dat het bewuste telefoontje niet zou komen. Nu de tijd verstreken was en ze zeker wist dat er niemand zou bellen met die vreselijke boodschap waar ze zo bang voor was, kon ze het nauwelijks geloven. Ze stond voor het raam en beet op haar nagels. Ze keek nog een keer op de klok en schrok zich wezenloos, toen het luide gerinkel van de modieuze, blauwe telefoon de stilte in de kamer verjoeg. Haar hand trilde, toen ze de hoorn in haar hand nam en ze moest gaan zitten, omdat ze het gevoel kreeg dat ze zou vallen. Haar stem klonk vreemd, alsof een ander de telefoon had opgenomen en nu háár naam zei.

‘Belinda, lieverd... kan ik je feliciteren?’ De stem van haar moeder klonk vertrouwd en nu pas leek het tot haar door te dringen dat het waar was.

‘Je kunt me feliciteren, mam. Ze hebben niet gebeld en het is al ver over twaalfen. Ik ben geslaagd! Echt geslaagd!’ Ze wilde het woord nog een keer zeggen, ze wilde het eindeloos herhalen. ‘Geslaagd!’ De zoete smaak

van het woord 'geslaagd' op haar tong. Ze lachte. 'Ik kan het me nog nauwelijks voorstellen. Nooit meer naar die scholengemeenschap. Geen economie meer van Dutler, geen wiskunde van Van Grieken, geen Nederlands van Pinkhof. Na de zomervakantie begint er een nieuw leven aan de heao.' Vanonder de groen gestreepte markiezen zag ze een streep zonder de kamer binnenkomen. Stoffjes dwarrelden in de diffuse baan van licht.

'Dan zul je heel hard moeten werken, meisje,' werd haar enthousiasme aan de andere kant van de lijn getemperd.

'Tegen die tijd maak ik me daar wel zorgen over. Het belangrijkste is dat ik op dit moment mijn felbegeerde papiertje heb.' Ze streek met haar hand over het koele, zachtgrijze leer van de stoel waar ze in zat.

'Wanneer is de diploma-uitreiking?'

'Maandagavond. Dat mag je nu onderhand wel weten.' Haar stem klonk geprikkeld. Ze wist van tevoren al wat haar moeder zou zeggen.

'Dan is er kerkenraadsvergadering.

Eigenlijk zou ik daar wel bij moeten zijn.'

'Dominee Overschie zal vast overlopen van begrip als je afbelt, omdat je dochter haar di-

ploma uitgereikt krijgt.'

'Ik zal wel iets zien te regelen.' Belinda hoorde stemmen aan de andere kant van de lijn. Ze stelde zich voor hoe haar moeder nu achter haar bureau zou zitten tussen wanordelijke stapels papier. 'Liefje, ik moet ophangen. Er staan mensen op me te wachten.' Ze kreeg geen tijd meer om nog iets te zeggen. De hoorn in haar hand liet een eentonig getuut horen. Het intense gevoel van geluk was getemperd, alsof haar moeder met haar woorden de markiezen had neergelaten over haar gevoelens.

Buitenshuis was het warmer dan binnen. Een uitbundige junizon straalde over de wereld. Belinda zat op de groengeschilderde, ijzeren tuinbank onder de appelboom en staarde naar de duiven in het hok dat haar vader een paar maanden geleden had laten timmeren, toen de huisarts hem had gewaarschuwd en hem op het hart had gedrukt het rustiger aan te gaan doen. Een collega had hem vogels aangeraden. 'Vogels geven rust,' had de man gezegd. 'Ik heb zelf ook een volière in de tuin staan. Eerst ben ik dagen bezig geweest met het in elkaar zetten van die volière, daarna

moest het hele spul geschilderd worden. Nu de vogels er zijn, kan ik tijden voor het gaas zitten, luisterend naar het gezang van de kanaries, genietend van hun kleuren. Als je het wat makkelijker wilt, kun je natuurlijk duiven nemen. Ze vragen veel minder aandacht dan kanaries. Zet een paar oude bloempotten met stro neer en die beesten planten zich voort als muizen. Eerlijk, dat jongt de hele zomer door. Je hebt er geen omkijken naar. Alleen zo nu en dan een handje met voer. Je maakt een gatje in het hok waardoor ze naar buiten kunnen vliegen en je zult zien hoe jij gaat genieten. Duiven fluiten dan wel niet, maar ze kunnen heel rustgevend koeren. Is het je wel eens opgevallen wat een kalmerend geluid dat is?’

Het hok was er gekomen, maar haar vader had geen spijker aangeraakt. Hij had een timmerman ingehuurd, en daarna een schilder, die de hele volière in dezelfde groene kleur had geschilderd als de kozijnen en deuren van het huis. De volière was geheel uit elkaar te halen en de timmerman had toegezegd weer te komen als het huis dat de familie liet bouwen in de nieuwe wijk, klaar zou zijn. Achter het gaas koerde nu een tiental duiven. Meest Hollandse meeuwtjes, een en-

kele sierduif. Belinda voerde ze, elke morgen en elke middag. Er was nooit een uitgang in het hok gekomen. Haar moeder was bang voor haar wasgoed, al had de collega van haar vader de verzekering gegeven dat duiven tijdens hun vlucht nooit iets lieten vallen. Twee duiven zaten nu op een van de dikke takken, die de timmerman in de kooi had opgehangen. De doffer klapperde met z'n vleugels, in een soort rituele dans, waarmee hij het vrouwtje uitnodigde voor een uitbundige vrijpartij. Het vrouwtje vloog weg, kwam weer terug, alsof ze het mannetje uitdaagde en daarna preuts afwees. Het spel van de koketterie, waaraan elke vrouw een heimelijk plezier leek te beleven.

Zo had ook zij in eerste instantie gereageerd op de avances van Sebastiaan Spelbos, de populairste jongen van de klas. Het had haar ego gestreeld, hoewel ze al heel lang wist dat ook zij tot een van de meest geliefde meisjes van de klas behoorde. Altijd was ze het middelpunt van een grote schare vrienden en vriendinnen, ze vond het vanzelfsprekend, nam snel het voortouw als er iets georganiseerd moest worden en als er problemen waren wist zij die tegenover het lerarenkorps

te verwoorden. Het was niet iets waar ze zich op liet voor staan, het was haar manier van leven, het kwam nooit in haar op dat er klasgenoten waren, die haar daarom benijdden. Wat ze voor Sebastiaan voelde, was haar in het begin niet duidelijk. Later had ze pas het idee gehad dat hij meer voor haar betekende dan zij zichzelf wilde toegeven. Sinds die tijd waren ze onafscheidelijk. Samen maakten ze hun huiswerk, samen speelden ze de hoofdrol in een toneelstuk, samen... Ze staaarde naar de vrouwtjesduif, die opnieuw wegvloog, de doffer bijna in wanhoop achterlatend.

Met Sebastiaan leek het leven een feest. Ze gingen uit, ze maakten boswandelingen, gingen met een hele groep naar het zwembad. Nadat haar moeder gebeld had, had zij op haar beurt Sebastiaan gebeld en hoewel ze ervan overtuigd was dat hij zou slagen, was het toch een opluchting om te horen dat ook hij niet gebeld was en mocht aannemen dat hij het gehaald had, evenals haar beste vriendin Diana Lokhorst. Maandagavond, na de diploma-uitreiking zouden ze het met de hele klas vieren. De laatste keer als vwo-klas. Daarna zou de hechte groep uiteenvallen en iedereen zou zijn eigen weg richting toekomst zoeken.

Voor het huis hoorde ze een auto stoppen. Enigszins betrupt stond ze op, keek naar de duiven, die nu weer rustig op de grond liepen te pikken. Al dromend had ze de finale gemist. Ze verbaasde zich steeds weer over het feit dat dieren na de paring doorgingen met hun dagelijkse bezigheden alsof er nooit iets gebeurd was. Alsof die paring geen hoogtepunt was, maar gewoon bij de regelmaat van hun bestaan hoorde.

‘Hallo, lieverd, ik kon het op kantoor niet meer uithouden. Natuurlijk ben ik eerst langs de bakker gegaan, want slagen zonder gebak is natuurlijk ondenkbaar. Schat, van harte gefeliciteerd!’ De geur van een duur parfum, twee armen te stijf om haar hals geklemd, lippenstiftvlekken op haar wang. ‘Kind, ik ben toch zo vreselijk blij. Wat heb ik vanmorgen in spanning gezeten.’ Waarom reageerde haar moeder altijd zo overdreven? Het irriteerde haar.

‘Ik heb ook in spanning gezeten,’ zei ze koel. Ze veegde over haar wangen.

‘Natuurlijk, lieverd, maar je weet toch dat ik in gedachten bij je ben geweest. Heb je al koffie gezet?’ Hermine Minderhoudt pakte de gebaksdoos op, die ze voor de begroeting op de tuinbank had gedeponneerd.

‘Ik wist toch niet dat je zou komen.’ Belinda nam het gebak van haar moeder over en liep naar binnen. ‘Ik zal direct zetten.’

Hermine keek haar dochter na. Gebruinde, blote armen staken uit een blauwwit gestreept hemdje. Lange bruine benen onder een minisportbroekje. Belinda was een mooie, jonge vrouw, al drukte haar rug op dit moment weer eens onwil uit. Ze kende die houding van haar dochter beter dan ze zou willen. Ze zuchtte en liet zich op de tuinbank zakken. De duiven koerden. Ze ergerde zich aan het geluid, dat ze ’s morgens vroeg vanuit hun geopende slaapkamerraam al kon horen. Trouwens, de buurvrouw had zelfs al geklaagd. Arthur ook met z’n achterlijke ideeën. Uit haar schoudertas diepte ze een pakje sigaretten op. Met de gouden aansteker met inscriptie, die ze van Arthur had gekregen op haar tweeënveertigste verjaardag, stak ze de sigaret aan en inhaleerde diep. Daarna bestudeerde ze haar lange, glanzende, zalmkleurige nagels. Ze pasten bij het lichte mantelpak dat ze droeg. Nonchalant schopte ze haar schoenen uit, hing haar jasje over de bank. Het was een marteling om er met dit schitterende weer verzorgd uit te moeten zien. Misschien

deed ze straks haar bikini aan om lekker in de tuin te zonnen. ‘Zeg, is Sebastiaan ook geslaagd?’ riep ze, toen Belinda met een blad met koffie en gebak de tuin in kwam.

‘Sebastiaan is geslaagd en Diana ook.’ Belinda zette het blad op de grond neer en ging naast haar moeder op de tuinbank zitten. De indringende geur van parfum, vermengd met sigarettenrook, ergerde haar. Ze schoof zover mogelijk naar het uiteinde van de bank.

‘Heeft paps je nog gebeld?’ Hermine keek haar dochter niet aan, drukte haar sigaret uit in het gras en liet voorkomen of ze daar al haar aandacht bij nodig had.

‘Had je dat dan verwacht?’ informeerde Belinda koel.

‘Nou ja, ik weet wel dat hij het heel erg druk heeft. Hij had vanmorgen een aantal besprekingen en hij moest ook nog even bij de bouw kijken. Als we ons omdraaien maakt die aannemer er een potje van. We zouden er eigenlijk doorlopend met onze neus bovenop moeten staan, maar dat is onmogelijk. Echt, lieverd, als je laat bouwen, kost je dat een jaar van je leven.’

‘Van mij had het niet gehoeven,’ merkte Belinda stroef.